

**ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ
Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΛΑΒΙΔΑ**

**ΣΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ Κ.Ο. ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Με θέμα:
«Η Ελληνική Οικονομία και η Παγκόσμια Οικονομική Κρίση»**

**Βουλή των Ελλήνων
Τρίτη, 15 Δεκεμβρίου 2009**

Κύριε Πρόεδρε της Νέας Δημοκρατίας,
Κυρίες και Κύριοι βουλευτές,

Η Νέα Δημοκρατία διαθέτει νεοεκλεγμένη Κοινοβουλευτική Ομάδα και νεοεκλεγμένη ηγεσία, με διακηρυγμένη βούληση να γυρίσει σελίδα στην ιστορία της παράταξης. Σας εύχομαι καλή δύναμη και κάθε επιτυχία, με την πεποίθηση ότι μία ισχυρή Αξιωματική Αντιπολίτευση είναι στοιχείο απαραίτητο για την ομαλή λειτουργία της Δημοκρατίας.

Ήδη από το 2004, αλλά με ιδιαίτερη έμφαση από το 2006, ο ΣΕΒ δεν κουράστηκε και δε δίστασε να επισημαίνει λεπτομερώς τους κινδύνους που διέτρεχε η οικονομία μας, καθώς και τις επιπτώσεις της ατολμίας μας στην αντιμετώπιση χρόνιων παθογενειών.

Πριν από τρία χρόνια ακριβώς, ανταποκρινόμενος σε αντίστοιχη πρόσκλησή σας, ο Πρόεδρος του ΣΕΒ κ. Δημήτρης Δασκαλόπουλος είχε επισημάνει από το βήμα αυτό τα εξής:

«Η εξέλιξη του δημόσιου χρέους και του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών οφείλει να μας προβληματίσει έντονα. Η πρώτη διότι ναρκοθετεί την αλληλεγγύη μεταξύ γενεών και προδικάζει δεινά για τα παιδιά μας. Η δεύτερη διότι καθιστά σχεδόν νομοτελειακή την εκ νέου αύξηση της ανεργίας –ή πάντως τη διατήρησή της σε υψηλά επίπεδα.

Πρέπει να φύγουμε από το μοντέλο ανάπτυξης που στηρίζεται στην κατανάλωση, στις κρατικές δράσεις και τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, και να υιοθετήσουμε ένα νέο μοντέλο ανταγωνιστικής ανάπτυξης που να αποκαθιστά μία καλύτερη ισορροπία ανάμεσα στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα, ανάμεσα στην παραγωγή πλούτου και την κοινωνική αλληλεγγύη.

Ας μη κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας: Κύρια τροχοπέδη στην ανάπτυξη είναι...οι καθυστερήσεις στον εκσυγχρονισμό των υποδομών, η οικονομική και ποιοτική ανεπάρκεια των δημοσίων επιχειρήσεων, η πολυδαίδαλη γραφειοκρατία, η απίθανη πολυνομία, η διαφθορά, η ξεπερασμένη και πολυδάπανη δημόσια παιδεία...»

Αυτά είπαμε τότε και, σήμερα, δυστυχώς, η πραγματικότητα αυτή δεν έχει αλλάξει. Τα προβλήματα παραμένουν τα ίδια, αλλά οι επιπτώσεις τους έχουν πλέον γιγαντωθεί και η ανάγκη αντιμετώπισής τους είναι ασφυκτική.

Δεν είναι η θέση μας να αποδώσουμε ευθύνες για την κρίση. Αυτό, εξάλλου, κάνει η κοινωνία των πολιτών στις εκλογές. Ως θεσμικός παράγων, όμως, ως βασικός κοινωνικός εταίρος, έχουμε δικαίωμα, χρέος και ευθύνη να παρεμβαίνουμε και να αναλαμβάνουμε πρωτοβουλίες που αντιστοιχούν στον σύγχρονο θεσμικό και στον ουσιαστικό κοινωνικό μας ρόλο.

Η χώρα βιώνει μία πρωτόγνωρη κρίση. Η αντιμετώπισή της απαιτεί πρωτόγνωρα – για την Ελλάδα—μέτρα. Το ζητούμενο δεν είναι να βρούμε τα αίτια της κρίσης, τα γνωρίζουμε όλοι. Ούτε να βρούμε τις ενδεδειγμένες λύσεις, είναι γνωστές και πολυσυζητημένες. Το ζητούμενο είναι, αφού αποφασίσουμε ποια συγκεκριμένα μέτρα πρέπει να λάβουμε και ποιες προτεραιότητες πρέπει να θέσουμε, να τα εφαρμόσουμε με συνέπεια, σταθερότητα και επιμονή. Όσο ο διάλογος γίνεται για το διάλογο, όπως μέχρι τώρα, υποβαθμίζουμε το μέλλον μας. Η απαρέγκλιτη έμφαση οφείλει, τώρα πλέον, να είναι στην αποτελεσματικότητα και την εφαρμογή των λύσεων.

Στο πλαίσιο αυτό, ο ρόλος της στείρας άρνησης, στην οποία η εκάστοτε αντιπολίτευση επένδυε κομματικά όλα τα χρόνια της μεταπολίτευσης, δεν είναι μόνο αντιπαραγωγικός, αλλά και απρόσφορος. Αυτή η χώρα, τούτη την ώρα, δεν έχει ανάγκη από μία κυβέρνηση και μία αντιπολίτευση, αλλά από μία ισχυρή κυβέρνηση και μία υπεύθυνη, σκιώδη κυβέρνηση. Δεν έχει ανάγκη από μηδενιστική κριτική και αλληλομετάθεση ευθυνών, αλλά από πρωτοποριακές προτάσεις, ρεαλιστικές λύσεις, συναινετικές διαδικασίες, όταν και όπου πρέπει, εποικοδομητική αντιπαραθέση, όταν και όπου χρειαστεί. Μόνον έτσι θα ανακτήσει ο πολιτικός κόσμος τη χαμένη του αξιοπιστία στη συνείδηση των πολιτών, αλλά και η χώρα τη χαμένη της αξιοπιστία διεθνώς.

Ο ΣΕΒ θεωρεί ότι δύο είναι οι μεγάλες προκλήσεις σε επίπεδο οικονομίας: η άμεση αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης και η αλλαγή του μοντέλου ανάπτυξης της Μεταπολίτευσης.

Η δημοσιονομική εξυγίανση δεν επιτυγχάνεται πλέον με «ήπιες προσαρμογές». Ούτε βέβαια με κρατικούς «εράνους». Χρειάζονται θυσίες απ' όλους. Ο επιχειρηματικός κόσμος αγόγγυστα κατέβαλε 1 δισεκατομμύριο ευρώ, υπό μορφή έκτακτης εισφοράς στο Ταμείο Κοινωνικής Αλληλεγγύης. Έτσι όμως, τίποτα δεν επιλύεται ουσιαστικά. Αν δεν αντιμετωπίσουμε με ρεαλισμό και μακριά από κομματικές σκοπιμότητες τη διαφθορά, τη φοροδιαφυγή, την εισφοροδιαφυγή και τη δημόσια σπατάλη, σε πόρους και ανθρώπινο δυναμικό, η χώρα δεν θα ορθοποδήσει.

Η μετάβαση από την ανάπτυξη της υπερκατανάλωσης, των επιδοτήσεων και των δανείων στην ανάπτυξη της παραγωγικής επένδυσης και της εξωστρέφειας απαιτεί να σχεδιάσουμε έναν σύγχρονο «οδικό χάρτη ανάπτυξης και ανταγωνιστικότητας». Απαιτεί να καθορίσουμε τις αναπτυξιακές λεωφόρους του μέλλοντος, να περιγράψουμε τους νέους τομείς οικονομικής δραστηριότητας που θα δώσουν την προστιθέμενη αξία, τις δουλειές και τα εισοδήματα του αύριο, καθώς και τις οριζόντιες πολιτικές που θα κινητοποιήσουν τα κεφάλαια και το ανθρώπινο δυναμικό, ώστε να εκμεταλλευθούν τις νέες ευκαιρίες.

Όλα αυτά προϋποθέτουν αλλαγές θεσμών και, πάνω απ' όλα, αλλαγή αντίληψης, ειδικά στον πολιτικό κόσμο, από τον οποίον η κοινωνία προσδοκά το όραμα, τα πρότυπα και την αποφασιστικότητα. Αλλά το όραμα για ένα καλύτερο αύριο είναι αυτό που μας λείπει. Αυτό που το πολιτικό μας σύστημα απέτυχε να μεταγγίσει στην κοινωνία.

Το περιβόητο πολιτικό κόστος είναι το αναπόσπαστο τίμημα της Δημοκρατίας. Ο πολιτικός μας κόσμος, όμως, συμπεριφέρεται με τη λογική του μηδενικού κόστους, με αποτέλεσμα οι μεταρρυθμίσεις να είναι όψιμες, άτολμες και χωρίς όραμα.

Θέση του ΣΕΒ, που μονότονα επαναλαμβάνουμε εδώ και τέσσερα χρόνια, είναι πως έχει έρθει η στιγμή να εγκαταλείψουμε την αντίληψη ότι μόνο οι κυβερνήσεις γνωρίζουν τι είναι το καλύτερο, τι είναι το πλέον επιθυμητό για την κοινωνία. Η κοινωνική σιγουριά και η συλλογική ελπίδα δεν προσφέρονται πια σε έτοιμες κομματικές συσκευασίες. Υλοποιούνται με την αυτοδέσμευση της ίδιας της κοινωνίας, σε μια κοινή στρατηγική, σε μια κοινή προσπάθεια εθνικής ανόρθωσης.

Η ευρωπαϊκή εμπειρία έχει καταδείξει ότι η εθνική ανόρθωση προϋποθέτει την ενεργό συμμετοχή και δέσμευση των ίδιων των κοινωνικών εταίρων. Πολύ περισσότερο όμως, προϋποθέτει τη σύγκλιση των πολιτικών δυνάμεων, τουλάχιστον στις βασικές κατευθύνσεις και τους κεντρικούς άξονες δράσης. Αυτή η σύγκλιση μπορεί και πρέπει να αποτελέσει τη βάση «εκκίνησης» όλων των υπεύθυνων πολιτικών και κοινωνικών φορέων, για να ξεπεράσουμε τις χρόνιες παθολογίες της κοινωνίας μας που, για δεκαετίες, αποφύγαμε να αντιμετωπίσουμε. Αυτό και μόνο μπορεί να προσδώσει την ορατή προοπτική οικονομικής και κοινωνικής προόδου.

Στο πλαίσιο αυτό, ένα σύγχρονο κόμμα, που επιδιώκει να προπορεύεται και να καθοδηγεί, δεν πρέπει να αντιπροσωπεύει μία εκλογική πελατεία, αλλά να εκφράζει δυναμικά και ουσιαστικά το σύνολο της κοινωνίας. Διότι, η βιώσιμη ανάπτυξη, το βιώσιμο κοινωνικό κράτος, το βιώσιμο μέλλον μας, εξαρτάται καθοριστικά από τις κοινές πρωτοβουλίες και την κοινή δράση ολόκληρης της κοινωνίας.

Ευχαριστώ για την προσοχή σας.